

Bujákon jártak az Egriek

Az OEE Budapesti HM Helyi Csoportjának régi és az Egri Helyi Csoport által régóta halogatott meghívásnak tettünk eleget, amikor tavaly szeptember 26-án mintegy 25 fővel tartalmas szakmai napon vettünk részt a Budapesti Erdőgazdaság Bujáki Erdészeténél.

Kérésünkre vendéglátóink elsőként a béri Nagy-hegyet kialakító mintegy 18-19 millió évvel ezelőtt lezajlott vulkáni működés „eredményéhez” kalauzoltak. Az Európában egyedülálló hajlott oszlopos andezit lávaömlés minket is csodálkozásra készítetett. Álmélkodásunkat követően megkezdtük a valódi szakmázást is, de előtte *Keresztes György* HCS elnök, vezérigazgató-helyettes meleg köszöntő szavait és a cég rövid bemutatását hallgattuk meg.

Sem a cég jelene, sem múltja nem hasonlítható egy „átlagos” részvénytársasághoz. Kialakulását igazából „magasabb rendű honvédelmi okoknak” avagy néhány régebbi országvezetőnk (ismeretlen vagy ismerős?) céljainak köszönhető. Röviden összefoglalva: 1964-ben a Bujáki és Lovasberényi erdészet kezelését a HM átveszi, és 1965-től HM Erdőgazdálkodási Igazgatóságként irányítja. 1967-től az Igazgatóság Főosztály névre „átkeresztelkedik”. 1967-től önkéntes kijelöltként csatlakoznak a Sütőtői, Kaszói és Uzsai Erdészetek. 1973-tól megalapítódik az MN Budapest Erdő- Mező- és Vadgazdaság Vállalata. 1984-ben Kaszó „saját kérésére” önállósodik. 1992-ben megalakul a Táborfalvai Erdészet. Az általános trendet követve 1993-ban a cég HM Budapesti Erdőgazdaság Rt.-vé előlép. 1995-től Központi Erdészet is alakul, területe elég tág közigazgatási határok közt lehelhető fel. 2010-től a többi erdőgazdasághoz hasonlóan a tulajdonosi jogokat az MFB Zrt. gyakorolja. 2013-ban a névből kikerül a HM, (a HCS nevében még egyelőre maradt) ezzel nevével is belesimul a többi Zrt. közé.

A „kézi vezérlésű” sorsnak köszönhetően alakult ki a mostani helyzet, melyet a területi szétszórtságon kívül az is jellemez, hogy az általánoshoz képest még egy szakhatóság (ti. a HM is) őrködik az okszerű erdőfenntartás és egyéb szempontok felett. A cég 2005-től kezdődően – az idő szavának engedve – kezdi bevezetni a szálaló erdőgazdálkodást, melyet az ún. II. FAO-projekt

Szi Benedek József erdészeti igazgató

támogat. Tanulmányutunk is e kezdeményezés köré szerveződött.

A vezérigazgató-helyettes után *Szi Benedek József* erdészeti igazgató tájékoztatott a jó csengésű Mulató-hegyi gyalogtúránkkal érintett helyszínekről.

– Bér 9B, 11F: fenyőállomány átalakítása cseressé természetes úton.

– Bér 9A, 9E: tíz éve hagyományos módon egyenletesen megbontott tölgyelegyes-cseres. Négy éve, illetve tavalyelőtt elvégzett szálaló vágásos lék megtekintése. Némi vita alakult ki a lékátmérő és a hektáronkénti lékszám tekintetében. Néhányan a kisebb lékátmérőt és a nagyobb darabszámot vélik jobbnak.

– Bér 6E: jelentős FF-el és EF-el elegyes tölgyes-cseres szálaló vágással történő átvezetése természetes erdőállományra.

– Bér 6H, 7G: tölgyes-cseresek, melyek véghasználatra – már az eredeti szándék szerint is – szálalásos üzem-

módban történik. Vendégekként nem osztottuk a házigazdáknak azt a véleményét, hogy az erdőállományra jellemző elegyfajokat akár mesterségesen is be kell „vinni” az állományba. Véleményünk szerint ez a szálalás automatikus következménye lesz.

– Bér 8G, 8F: az állományokat 2001-ben egyenletes erőteljes (40%-os) megbontás után 2009-től kezelik a szálaló vágásnak megfelelően. A cserjésedés hiánya és a kedvező adottság miatt az átállás zavartalannak tűnik, bár néhányan megjegyezték, hogy a cserjésedés hiánya a savanyú-tölgyeseknek megfelelő termőhelyre vezethető vissza, így jelenlegi 85%-os Cs és 15%-os KTT elegyarány helyett a fordított lenne a kívánatos. Ezt támasztja alá, hogy az újulati szinten is nagyobb a KTT aránya.

Ezután az eddigi megterhelő szellemi és fizikai tevékenység ellensúlyozására a „termelőerőnk” újratermelése végett némi üdítő ital és étel magunkhoz vétele következett, majd friss erővel a Sas-bércre jutottunk. Ott a Buják 29A és 30A szálalásos jövő elé néző erdőrészeket tekintettük meg. A vad hatása talán ott látszódott a legjobban. Nem volt nézeteltérés afelől, hogy a vad csak része, mégpedig nem is a legfontosabb része az erdőnek és jól gazdálkodni csak akkor lehet, ha egy a „gazda”.

Felvetődött a fajok fényigényességének problémája is. A merev kategorizálás helyett a valóságot jobban árnyalja a fényigény korral történő változásának figyelembe vétele. Érdekes volt a szálalás-szálaló vágás (erdőfil erdőgazdálkodás), illetve a hagyományos vágásos erdőgazdálkodás összevetése a tekintetben, hogy a természettel szemben milyen türelmetlen, magával szemben viszont milyen türelmes az ember (beleértve az erdészt is).

Ezzel a szigorúan vett szakmai program véget ért. A bátrabbak megcsodálhatták a körpanorámát a Sas-bérci kilátóból. A nap megkoronázásaként a Szilasi vadászházban hódoltunk gyomrunk oldalán Bachusnak, Ceresnek és egyéb pogány isteneknek, valamint nem pogány védőszenteknek. A csodálatos napot ezúton is köszönjük *Keresztes Györgynek*, *Szi-Benedek Józsefnek* és kedves munkatársaiknak, a lehetőséget pedig *Szalay László* vezérigazgatóknak.

Garamszegi István

OEE Egri HCs

Fotók: **Ficzere Mónika**

Kilátó a Sas-bércen